

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 Рс 378277 24 Рев
Бања Лука, 31.01.2025. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као председника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Ж.Б. из Б.Л., [...], коју заступа пуномоћник Мишо Голуб, адвокат из Бање Луке, против тужене Републике Српске, коју заступа заступник по закону, Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника Бања Лука, ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 378277 24 Рсж од 15.10.2024. године, на сједници вијећа одржаној дана 31.01.2025. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 378277 22 Рс од 26.06.2024. године утврђено је да је тужена усвајањем Закона о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској („Службени гласник Републике Српске“ бр. 66/18 и 119/21) и усвајањем Закона о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској („Службени гласник Републике Српске“ бр. 56/22) дискриминисала тужитељицу у односу на друга лица која из буџетских средстава примају плате односно накнаде, као и у односу на све друге раднике на територији Републике Српске, те је тужена обавезана да тужитељици, на име накнаде материјалне штете по основу топлог оброка, исплати износ од 6.506,90 КМ, са законском затезном каматом и то: на износ 128,60 КМ, за мјесец април 2019. године, почев од 01.06.2019. године до исплате, на износ 128,60 КМ, за мјесец мај 2019. године, почев од 01.07.2019. године до исплате, на износ 64,30 КМ, за мјесец јуни 2019. године, почев од 01.08.2019. године до исплате, на износ 115,74 КМ, за мјесец јули 2019. године, почев од 01.09.2019. године до исплате, на износ 141,46 КМ, за мјесец август 2019. године, почев од 01.10.2019. године до исплате, на износ 70,73 КМ, за мјесец септембар 2019. године, почев од 01.11.2019. године до исплате, на износ 147,89 КМ, за мјесец октобар 2019. године, почев од 01.12.2019. године до исплате, на износ 122,17 КМ, за мјесец новембар 2019. године, почев од 01.01.2020. године до исплате, на износ 141,46 КМ, за мјесец децембар 2019. године, почев од 01.02.2020. године до исплате, на износ 95,20 КМ, за мјесец јануар 2020. године, почев од 01.03.2020. године до исплате, на износ 27,20 КМ, за мјесец фебруар 2020. године, почев од 01.04.2020. године до исплате, на износ 149,60 КМ, за мјесец март 2020. године, почев од 01.05.2020. године до исплате, на износ 149,60 КМ,

за мјесец април 2020. године, почев од 01.06.2020. године до исплате, на износ 136,00 КМ, за мјесец мај 2020. године, почев од 01.07.2020. године до исплате, на износ 102,00 КМ, за мјесец јуни 2020. године, почев од 01.08.2020. године до исплате, на износ 156,40 КМ, за мјесец јули 2020. године, почев од 01.09.2020. године до исплате, на износ 142,80 КМ, за мјесец август 2020. године, почев од 01.10.2020. године до исплате, на износ 81,60 КМ, за мјесец септембар 2020. године, почев од 01.11.2020. године до исплате, на износ 149,60 КМ, за мјесец октобар 2020. године, почев од 01.12.2020. године до исплате, на износ 142,80 КМ, за мјесец новембар 2020. године, почев од 01.01.2021. године до исплате, на износ 156,40 КМ, за мјесец децембар 2020. године, почев од 01.02.2021. године до исплате, на износ 100,38 КМ, за мјесец јануар 2021. године, почев од 01.03.2021. године до исплате, на износ 136,23 КМ, за мјесец фебруар 2021. године, почев од 01.04.2021. године до исплате, на износ 164,91 КМ, за мјесец март 2021. године, почев од 01.05.2021. године до исплате, на износ 114,72 КМ, за мјесец април 2021. године, почев од 01.06.2021. године до исплате, на износ 78,87 КМ, за мјесец мај 2021. године, почев од 01.07.2021. године до исплате, на износ 157,74 КМ, за мјесец јуни 2021. године, почев од 01.08.2021. године до исплате, на износ 157,74 КМ, за мјесец јули 2021. године, почев од 01.09.2021. године до исплате, на износ 143,40 КМ, за мјесец август 2021. године, почев од 01.10.2021. године до исплате, на износ 100,38 КМ, за мјесец септембар 2021. године, почев од 01.11.2021. године до исплате, на износ 150,57 КМ, за мјесец октобар 2021. године, почев од 01.12.2021. године до исплате, на износ 136,23 КМ, за мјесец новембар 2021. године, почев од 01.01.2022. године до исплате, на износ 150,57 КМ, за мјесец децембар 2021. године, почев од 01.02.2022. године до исплате, на износ 120,48 КМ, за мјесец јануар 2022. године, почев од 01.03.2022. године до исплате, на износ 150,60 КМ, за мјесец фебруар 2022. године, почев од 01.04.2022. године до исплате, на износ 113,12 КМ, за мјесец март 2022. године, почев од 01.05.2022. године до исплате, на износ 148,47 КМ, за мјесец април 2022. године, почев од 01.06.2022. године до исплате, на износ 69,27 КМ, за мјесец мај 2022. године, почев од 01.07.2022. године до исплате, на износ 176,22 КМ, за мјесец јуни 2022. године, почев од 01.08.2022. године до исплате, на износ 168,21 КМ, за мјесец јули 2022. године, почев од 01.09.2022. године до исплате, на износ 104,13 КМ, за мјесец август 2022. године, почев од 01.10.2022. године до исплате, на износ 120,15 КМ, за мјесец септембар 2022. године, почев од 01.11.2022. године до исплате, на износ 168,21 КМ, за мјесец октобар 2022. године, почев од 01.12.2022. године до исплате, на износ 168,21 КМ, за мјесец новембар 2022. године, почев од 01.01.2023. године до исплате, на износ 176,22 КМ, за мјесец децембар 2022. године, почев од 01.02.2023. године до исплате, на износ 170,43 КМ, за мјесец јануар 2023. године, почев од 01.03.2023. године до исплате, на износ 179,40 КМ, за мјесец фебруар 2023. године, почев од 01.04.2023. године до исплате, на износ 152,49 КМ, за мјесец март 2023. године, почев од 01.05.2023. године до исплате, на износ 179,40 КМ, за мјесец април 2023. године, почев од 01.06.2023. године до исплате (став 1. изреке).

Утврђено је да је постојала дискриминација тужитељице у погледу остваривања права на накнаду за вријеме проведено на дежурству те је обавезана тужена да тужитељици, на име накнаде материјалне штете/измакле користи, исплати износ од 1.631,69 КМ, са законском затезном каматом и то: на износ 185,42 КМ, за мјесец август 2020. године, почев од 01.10.2020. године до исплате, на износ 176,99 КМ, за мјесеце септембар и октобар 2020. године, почев од 01.01.2021. године до исплате, на износ 194,69 КМ, за мјесец фебруар 2021. године, почев од 01.04.2021. године до исплате, на износ 169,29 КМ, за мјесец март 2021. године, почев од 01.05.2021. године до исплате, на износ 176,99 КМ, за мјесец јул 2021. године, почев од 01.09.2021. године до исплате, на износ 176,99 КМ, за мјесец август и септембар 2021. године, почев од 01.11.2021. године до исплате,

на износ 187,01 КМ, за мјесец децембар 2021. године и јануар 2022. године, почев од 01.03.2022. године до исплате, на износ 170,75 КМ, за мјесеце фебруар и март 2022. године, почев од 01.05.2022. године до исплате, на износ 193,56 КМ, за мјесец јун 2022. године, почев од 01.08.2022. године до исплате (став 2. изреке).

Обавезана је тужена да тужитељици надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.367,90 КМ, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, док је преко досуђеног износа захтјев тужитељице за накнаду трошкова парничног поступка одбијен као неоснован (став 3. изреке).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 378277 24 Рсж од 15.10.2024. године, жалба тужене је усвојена и:

- првостепена пресуда преиначена тако да је одбијен тужбени захтјев тужитељице да се утврди да је постојала дискриминација тужитељице у погледу остваривања права на накнаду за топли оброк и дежурство на начин поближе описан у првостепеној пресуди, као и захтјев за исплату на име накнаде материјалне штете/измакле користи на име топлог obroка за временски период од 01.11.2021. до 30.04.2022. године, за период 01.12.2022. године до 31.05.2023. године и период 01.12.2023. године до 30.04.2024. године;

- првостепена пресуда укинута и тужба тужитељице за накнаду топлог obroка за период од 01.04.2019. до 31.10.2021. године, период од 01.05.2022. до 30.11.2022. године, период 01.06.2023. године до 30.11.2023. године и за накнаду за дежурство за период од 01.08.2020. до 30.06.2022. године, одбачена.

Одбијен је захтјев тужитељице за накнаду трошкова поступка у износу од 1.367,90 КМ, те је тужитељица обавезана да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.125,00 КМ.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељица због погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и жалба тужене одбије као неоснована или да се ревизија усвоји, другостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужена предлаже да се ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитељице, да се утврди да је постојала дискриминација тужитељице у погледу остваривања права на накнаду за топли оброк и дежурство у односу на остале буџетске кориснике у Републици Српској, као и све остале раднике на територији Републике Српске, и захтјеви за исплату накнаде штете на име топлог obroка у периоду од 01.04.2019. до 01.05.2023. године у износу од 6.506,90 КМ и на име дежурства у периоду од 01.08.2020. до 01.07.2022. године у износу од 1.631,69 КМ, уз накнаду трошкова парничног поступка.

Одлучујући о захтјеву тужитељице, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је тужитељица у периоду на који се односи тужбени захтјев и даље, запослена у Окружном јавном тужилаштву у Бањој Луци као окружни јавни тужилац; да у наведеним временским периодима тужитељици није исплаћивана накнада за топли оброк и дежурство до доношења Закона о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској („Службени гласник Републике Српске“ број 56/22); да је Уставни суд БиХ дана 24.03.2022. године донио одлуку број: У-18/21, којом

је утврдио да Закон о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској („Службени гласник Републике Српске“ број: 66/18 и 119/21) није у складу са Уставом БиХ, јер не садржи одредбе о накнади за топли оброк, због чега су судије и тужиоци дискриминирани у односу на све категорије радника у Републици Српској, као и у односу на судије и тужиоце у БиХ, те је наложио Народној Скупштини Републике Српске да најкасније у року од шест мјесеци од дана објављивања одлуке усклади Закон о платама и накнадама судија и јавних тужилаца са чланом I/2 и II/4 Устава БиХ, чланом 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, чланом 1. Протокола број 12 уз Европску конвенцију и чланом 26. Међународног пакта о грађанским и политичким правима; да је исто резултирало усвајањем Закона о платама и накнадама судија и јавних тужилаца („Службени гласник Републике Српске“ број: 56/22), којим је одређено да је накнада за топли оброк урачуната у плату и не може се посебно исказивати (члан 2. став 2.), те да из налаза и мишљења вјештака економске струке Чедомира Спасојевића од 04.04.2024. године произлази висина обрачунате накнаде топлотог obroка и камате, као и висина накнаде за дежурство и камате за утужени период.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио: да је тужба благовремена јер се у конкретном случају ради о системској дискриминацији код које се не рачунају рокови за подношење тужбе за заштиту од дискриминације; да су судије и тужиоци дискриминирани у односу на остале буџетске кориснике, остале запослене који нису буџетски корисници, као и носиоце судских и тужилачких функција у Федерацији БиХ; да се у конкретном случају дискриминација односи на статус тј. да је тужитељица носилац тужилачке функције; да је тужитељица доказала, а не само учинила вјероватним, да су услед пропуштања тужене да путем свог органа Народне скупштине Републике Српске донесе закон који прописује право на накнаду за топли оброк судија и јавних тужилаца, судије и јавни тужиоци стављени у неравноправан положај, којој групи припада и тужитељица, у односу на остале буџетске кориснике у Републици Српској, те све остале запослене у Републици Српској који нису буџетски корисници, као и у односу на носиоце судских и тужилачких функција у Федерацији БиХ; да је на тај начин тужитељица претрпјела штету у виду измакле добити која се огледа у неплаћању топлих obroка и накнаде за дежурство; да тужена није доказала да није учинила дискриминацију судија и јавних тужилаца по основу статуса или околности да обављају правосудну функцију; да је тужитељица доказала да је у спорном периоду дошло до непосредне дискриминације према њој, да јој је повријеђено право на једнако поступање, јер је неисплаћивањем накнаде за топли оброк и дежурство стављена у неравноправан положај; да је висину штете тужитељица доказала вјештачењем од стране вјештака економске струке. Слиједом наведеног, позивом на одредбе члана 1, 2, 3, 12, 13. став 4. и 15. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник БиХ“, број: 59/09 и 66/16 - у даљем тексту: ЗЗД), члан 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члан 1. Протокола број 12 уз Европску конвенцију, члан 26. Међународног пакта о грађанским и политичким правима, првостепени суд је захтјев тужитељице усвојио.

Одлучујући о жалби тужене, другостепени суд је пошао од тога да је за успјех у предметној парници тужитељица била дужна да учини вјероватним да су испуњени услови из одредаба члана 1. и 2. ЗЗД, којим одредбама је успостављен оквир за остваривање једнаких права и могућности свих лица у Босни и Херцеговини да у једном уређеном систему остваре право на заштиту од дискриминације. Утврђујући да је тужитељица у оквиру надлежности Републике Српске била једнако третирана као и

остали припадници исте групације, а да чињеница да је у спорном периоду у Федерацији БиХ, а у оквиру њене надлежности, на другачији начин био уређен систем накнаде топлог оброка, не даје основа за утврђење постојања дискриминације тужитељице, другостепени суд је закључио да тужитељица није учинила вјероватним да је била изложена дискриминацији, нити да је тужена повриједила њено право на једнако поступање у односу на друге који припадају истој групацији, па да захтјев за утврђење дискриминације није основан, па је у том дијелу првостепену пресуду преиначио и захтјев за утврђење дискриминације одбио. Налазећи да тиме није основан ни захтјев за исплату тражене накнаде материјалне штете, у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО), те утврђујући, даље, да новчано потраживање за исплату накнаде за топли оброк и дежурство, с обзиром да суд није везан правним основом из тужбе, представља право из радног односа, другостепени суд је захтјев за исплату размотрио и по одредбама Закона о раду ("Службени гласник Републике Српске" бр. 1/16 до 39/24, даље: ЗР). Сагласно томе, другостепени суд је укинуо првостепену пресуду, у дијелу у којем захтјев за исплату није постављен у року прописаном одредбом члана 201. став 4. ЗР, и тужбу тужитељице у том дијелу је одбацио, док је у преосталом дијелу првостепену пресуду преиначио и захтјев тужитељице за исплату накнада одбио.

Другостепена пресуда је правилна и законита и ревизионим наводима (којима се углавном понављају наводи из тужбе) није доведена у озбиљну сумњу.

Према одредби члана 12. став 1. ЗЗД лице или група лица која су изложена било којем облику дискриминације овлаштени су да поднесу тужбу и траже (између осталог): тачка а) да се утврди да је тужени повриједио тужиочево право на једнако поступање, односно да радња коју је предузео или пропустио може непосредно довести до повреде права на једнако поступање (тужба за утврђење дискриминације); ц) да се надокнади материјална и нематеријална штета узрокована повредом права заштићених овим законом (тужба за накнаду штете).

У смислу одредбе члана 2. став 1. ЗЗД, дискриминација је различито поступање, укључујући свако искључивање, ограничавање или давање предности утемељено на стварним или претпостављеним основама према било којем лицу, или групи лица и онима који су с њим у родбинској или другој вези, на основу њихове расе, боје коже, језика, вјере, као и свака друга околност која има за сврху или последицу да било којем лицу онемогући или угрожава признавање, уживање или остваривање на равноправној основи, права и слобода у свим областима живота.

Ријеч „дискриминација“ значи „разликовање“, а у смислу садржаја напријед цитиране одредбе ЗЗД користи се за означавање недозвољеног разликовања људи – појединаца или група, на основу неког њиховог личног својства које представља дискриминацијски основ.

Тужитељица у овој парници захтјев за утврђење дискриминације темељи на одлуци Уставног суда Босне и Херцеговине број У-18/21 од 24.03.2022. године. Означеном одлуком утврђено је да Закон о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској („Службени гласник Републике Српске број 66/18) није у складу са чланом I/2. Устава Босне и Херцеговине и одредбама члана II/4. Устава Босне и Херцеговине, у вези са чланом 14. Европске конвенције за заштиту људских права и

основних слобода, чланом 1. Протокола 12 уз Европску конвенцију и чланом 26. Међународног пакта о грађанским и политичким правима, због тога што не садржи одредбе о накнади за топли оброк.

Према образложењу ове одлуке (тачка 38.) накнада топлог obroка у оспореном закону судијама и тужиоцима није прописана (прописане су накнаде путних трошкова и трошкова едукације). Насупрот томе, ова накнада је прописана државним службеницима и осталим запосленим у министарствима, другим републичким органима управе и запосленим у стручним службама Владе Републике Српске, као и запосленим у институцијама правосуђа (члан 6. став 4. Закона о платама запослених у органима Републике Српске и члан 8. Закона о платама запослених у институцијама правосуђа Републике Српске). Дакле, ова врста накнаде прописана је осталим буџетским корисницима, а није судијама и јавним тужиоцима. Према овим одредбама накнада топлог obroка урачуната је у износ основне плате. Даље, запосленици који нису буџетски корисници накнаду топлог obroка остварују на основу одредби ЗР (члан 132. став 1. тачка 4) и то у висини од 0,75% просјечне нето плате у Републици Српској за претходну годину, за сваки радни дан радника, уколико код послодавца није организована исхрана радника. Стога постоји разлика у остваривању права на накнаду топлог obroка између судија и тужилаца у Републици Српској, са једне стране, у односу на остале буџетске кориснике у Републици Српској, те све запосленике у Републици Српској који нису буџетски корисници.

Произлази да се наведена одлука односи на оцјену усклађености Закона о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској ("Службени гласник Републике Српске", бр. 66/18) са Уставом Босне и Херцеговине, у вези са напријед наведеним међународним прописима који се односе на забрану дискриминације, а њоме није утврђено да су судије и јавни тужиоци, као група лица, дискриминисани у смислу одредбе члана 2. ЗЗД, односно члана 14. Европске конвенције и члана 1. Протокола 12 уз Европску конвенцију.

Због тога, Одлука У-18/21 (на коју се тужитељица позива и у ревизији), нема значај правно релевантног доказа за утврђење дискриминације у предметном спору.

Према утврђењу нижестепених судова, тужитељици у спорном периоду, у којем је као окружни јавни тужилац запослена у Окружном јавном тужилаштву у Бањој Луци, није исплаћиван топли оброк. Између странака није спорно да право на топли оброк није прописано Законом о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској ("Службени гласник Републике Српске", бр. 66/18 и 119/21, у даљем тексту: ЗПН), те да ово право није било прописано ни раније важећим Законом о платама и накнадама судија и тужилаца у Републици Српској ("Службени гласник Републике Српске", бр. 66/14 и 60/15), као ни Законом о платама и другим накнадама судија и тужилаца у Републици Српској ("Службени гласник Републике Српске", бр. 30/07, 118/07 и 116/12). Дана 01.07.2022. године ступио је на снагу Закон о платама и накнадама судија и јавних тужилаца у Републици Српској ("Службени гласник Републике Српске", бр. 56/22), који у одредби члана 2. став 2. прописује да се у основну мјесечну плату из става 1. тог члана урачунава накнада за топли оброк која се не може посебно исказивати.

Да би неједнак третман био дискриминација, потребно је да се заснива на неком личном својству, које представља основ дискриминације. Дискриминацијски основ тужитељ је дужан навести у чињеничним наводима тужбе, те је било да се ради о

непосредној дискриминацији (члан 3. став 1. ЗЗД) или о посредној дискриминацији (члан 3. став 2. ЗЗД) дужан навести и компаратора (упоредника) лице или групу лица, које/која се налази у истој или сличној ситуацији као и лице које тврди да је дискриминисано по основу одређеног личног својства.

Према чињеничним наводима из тужбе, тужитељица, као окружни јавни тужилац у Републици Српској, у погледу остваривања права на накнаду топлог obroка, је дискриминисана у односу на остале буџетске кориснике у Републици Српској, те све остале запосленике у Републици Српској који нису буџетски корисници.

Тужитељица, дакле, тврдњу о непосредној дискриминацији у погледу остваривања права на топли оброк темељи на функцији коју обавља „јавни тужилац у Републици Српској“ и као компараторе наводи буџетске кориснике и остале запослене у Републици Српској који нису буџетски корисници.

Према одредби члана 2. Закона о јавним тужилаштвима Републике Српске („Службени гласник Републике Српске”, бр. 69/16 и 48/24) тужилачку власт у Републици Српској врше тужилаштва. Одредбама овог закона (члан 30. до 35.) су прописани услови и мандат за вршење тужилачке функције. Радници тужилаштва (члан 44. став 1. овог закона) су сва запослена лица осим тужилаца. Именовање тужилаца, дисциплинска одговорност тужилаца, престанак мандата ... је у надлежности Високог судског и тужилачког савјета Босне и Херцеговине, према Закону о Високом судском и тужилачком савјету Босне и Херцеговине („Службени гласник БиХ“ број 25/04 до 50/24), што значи да је положај тужилаца у погледу њиховог статуса, свих обавеза и права у вези са радом регулисан посебним прописима, према којима тужиоци имају статус функционера са неограниченим мандатом.

Основна разлика између тужилаца и означеног упоредника темељи се на различитом статусу и природи конкретних професионалних и радних активности, обавезама и одговорностима. Њихов рад није исти, а различит рад, у складу са општеприхваћеним стандардима и принципима (легитимно) и на основу закона (легално) прате и различита примања која остварују по основу рада. Како непосредна дискриминација подразумева неједнако поступање према једнакима, односно неповољније поступање према лицима или групи лица у истој или сличној ситуацији, то је овај компаратор неподобан (неодговарајући) за утврђивање дискриминације.

Сходно наведеном, да се закључити да нема дискриминације тужитељице, како у погледу исплате накнаде топлог obroка, тако и у погледу исплате накнаде за дежурство. Тиме тужена није одговорна за штету због дискриминације (члан 154. став 1. ЗОО), како је то правилно закључио и другостепени суд.

Другостепени суд је правилно новчана потраживања, која представљају потраживања из радног односа, размотрио и према одредбама ЗР. При томе је тужба тужитељице у овом дијелу захтјева правилно одбачена за период у односу на који није поднесена у преклузивном року из одредбе члана 201. став 4. ЗР. Истовремено, у дијелу у којем је тужба благовремена, захтјев тужитељице је правилно одбијен. Ово из разлога што за период у којем је на снази био ЗПН не постоји законски основ за налагање плаћања, док је накнада топлог obroка коју тужитељица потражује и за период 01.07.2022. до 01.05.2023. године тужитељици у складу са законом исплаћивана.

Произлази, да је тужбени захтјев тужитељице у овој парници правилно одбијен. Другачији закључак не може исходити ни позивање у ревизији на одлуке Уставног суда Бих број 7/12 и 25/22.

Из датих разлога, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 и 27/24).

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић